

motto

Dělám si to sám

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Martin Váša

Dělám si to sám – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MARTIN VÁŠA
PRAHA 2017

DĚLÁM
SI TO
SÁM

Byť jsou postavy a události následujících stran leckdy inspirovány skutečnými postavami a událostmi, tato kniha je fikce.

Janě, která uzvedne i sto kilo

Podle neskutečných událostí

PROLOG

STŘEDA 3. SRPNA

8.10

Měl jsem noční můru. Vyjíždka na lodce s Patrikem. Pádlovali jsme spolu po jezeře a do loďky na jeho straně mezitím zatékalo a zatékalo do ní tak dlouho, až se naplnila a potopila. Doplavat jsem na břeh a postavil se na nohy. Nic mi nebylo, byl jsem jenom mokrý. Stál jsem tam a říkal si, za jak dlouho uschnu a jak asi dopadl Patrik, ale nechtěl jsem se otáčet. Věděl jsem, že se neutopil, ale otáčet jsem se prostě odmítal.

Probudil jsem se taky úplně mokrý. Potem. Není mi dvanáct.

Někdo mi kdysi vysvětloval, že ve spánku se člověku čistí hlava. Blbý je, že ráno nevím, co s tím smetím.

8.14

E-mail od Klientského pracovníka ČSOB:

Dobrý den,
pokud již nestudujete, bylo by ve Vašem konkrétním případě nejlepší zastavit se na pobočce a domluvit změnu účtu.

V nabídce pro Vás máme ČSOB Plus konto, které je zcela zdarma s podmínkou příchozích plateb v celkové

výši min. 15 000 Kč měsíčně. Při splnění je zdarma vedení účtu, služby IB24, platební karta, všechny příchozí položky, odchozí zadané přes IB24 a všechny výběry z bankomatů ČSOB.

Podrobné info získáte na www.csob.cz.

Budeme se těšit na Vaši návštěvu a zatím přeji prima den.

Vždyť mi jiný Klientský pracovník minulý týden napsal, že se nic měnit nemusí! To je čurbes. Jdu mu to přeposlat. Teda jí. Neměla by mít takhle náhodou na tý vizitce napsaný „Klientská pracovnice“, když se jmenuje Zdeňka?

V takových chvílích mám chuť vyběhnout z domu, ani se nezdržovat zavíráním dveří a utíkat do lesa, kde bych mohl žít volně, nesužovaný lstivými chapadly byrokracie, pojídat kořínky, mýt se v potoce, hlavně nic neměnit a nic neplatit. Dospělost nedávám. Co na tom, že mi bude za deset dní sedmadvacet? Evidentně i moje banka ví, že ještě nejsem hodný dospěláckýho účtu, a tak mi bude prodlužovat ten studentský přibližně navždy. Určitě je nás takových víc. Stát by nám měl zřídit nějakou oboru.

POZOR! DIVOKÁ SVOLOČ!

Vstup jen s průvodcem!

Anebo s posledním Vogue.

8.17

Do odpovědi Klientskému pracovníkovi Zdeňce jsem zkopíroval e-mail z minulýho týdne od Klientskýho pracovníka Petry a podtrhl jsem v něm část „Vše je v pořádku, tento typ můžete nadále využívat. Do věku 30 let

Vám studentské konto zůstává zdarma. Poté se převede na čSOB Plus konto, které budete mít také rok zdarma.“ Taky jsem dopsal, že sice už dobrých pět let nestuduju, ale že bych si rád studentský účet ponechal, jak dlouho to jenom půjde. A že nevím, komu mám věřit, když mi každý Klientský pracovník píše něco jinýho!

8.23

Znovu jsem si přečetl oba e-maily, abych se přesvědčil, že jsem se právě nedopustil bezpráví, a zarazil mě začátek zprávy od Klientskýho pracovníka Petry: „Vše je v pořádku...“ Jako bych přežil nějakou příšernou přírodní katastrofu! Ještě že jsem rovnou nešel na pobočku. Úplně vidím, jak mi přes ramena nějaký Klientský pracovník přehazuje deku a podává mi čaj.

8.31

Klientský pracovník Zdeňka odepsal: „Ještě jednou hezký den, to je hezké...:)))“ Myslí si, že jsem idiot. „Věřit můžete nám oběma...:)))“ Nejsem si jistý, jak naložit s těmi smajlíky. Asi má tři brady. Důvěryhodnost sama – víc brad víc ví. „V současné době za tento typ účtu platíte 40 Kč měsíčně, a to jenom z důvodu, že již nestudujete. Já Vám nabízím vedení účtu zcela zdarma, za podmínky splnění – viz. níže. V podstatě se pouze migruje původní smlouva – číslo účtu, IB24, platby apod. zůstanou. Prima den!“

Tak migruje... Mně už se to asi nechce řešit. Děj se vůle boží.

8.33

Anebo radši ještě zavolám mamince.

8.45

Maminka si myslí, že bych měl věřit Klientskýmu pracovníkovi Petře. Klientský pracovník Zdeňka se mi prý určitě snaží vnutit nějakou dražší službu. Což si tak docela nemyslím. Asi jsem jí to blbě vysvětlil. Zahnal jsem ale myšlenku vysvětlovat jí to znovu, protože by to mohlo vypadat, že jsem na straně Klientského pracovníka Zdeňky, což by mohlo ovlivnit její úsudek, a to nechci. Někdy je lepší být neutrální. Jako Švýcarsko.

Maminku odmlka znejistila a doporučila mi, abych zašel na pobočku. Na moje další následovný mlčení (uvažoval jsem, jestli bych si možná přece jen neměl vybrat jednu stranu, abych na tu pobočku nemusel) řekla, že směrodatný bude stejně to, co se píše v tom dopise, který mi dala minulý týden. Jak jsem mohl zapomenout na ten dopis? Zavěsil jsem a šel jsem ho hledat. Až znovu naberu síly na to jednat s bankou, musím vyřídit, aby mi poštu neposílali do Děčína, ale do Prahy.

8.48

Našel jsem ho!

„... abyste mohl svůj účet využívat bezplatně, aniž musíte dokládat potvrzení o studiu, rozhodli jsme se Vaše čsob Studentské konto Plus č. účtu 183754729 změnit na čsob Studentské konto.“ Zbytek dopisu jsem jen tak skenoval, lítal jsem očima od jednoho vytučněného místa k druhému: „zdarma“, „bez nutnosti dokládat potvrzení o studiu“, „souhlasíte, není třeba dělat nic dalšího“, „odmítnout do 30. září 2016“ a „800 300 300“.

Souhlasím. Zčásti proto, že se mi líbí vidina, že nebudu muset podnikat žádný další kroky, a zčásti proto, že Studentský konto jako Studentský konto, netřeba zkoumat

rozdíly, jistě půjde o nuance! A já prostě Studentský konto chci. Být stále mlád...

8.51

Mou euforii narušil další e-mail od Klientskýho pracovníka Zdeňky: „V případě dalších dotazů mě můžete kontaktovat – jenom příštích 14 dnů mám dovolenou, konečně.....:)))“

Rozmýšlím se, jestli odepsat: „No ty brďo, tak to si samozřejmě prima užijte, Klientský pracovníku Zdeňko!“
Nebo prostě: „Já ne.“

10.26

Někdo mi právě zuřivě lajkuje příspěvky na Instagramu. S touhle frekvencí na ty videa nemůže stíhat ani koukat, když jich během deseti vteřin olajkuje pět. Já chci upřímný lajky! Lajky od srdce! Lajkovat mi něco jenom proto, že jsem to publikoval já, tudíž to musí být super, i když tomu člověk nerozumí, může leda maminka.

18.31

„Budeš dělat chlebičky?“ zeptal se mě dneska Michael u oběda. Kdyby to byl film, tohle by byl přesně ten moment, kdy divák ve zpomaleném záběru sleduje, jak se na židli převracím vzad do přemetu, vykopávám nohou stůl mezi námi do vzduchu a dopadám do základního bojového postoje.

Žádný chlebičky dělat nebudu. V životě jsem chlebiček nedělal a rozhodně s tím nehodlám začínat na svoje narozeniny. Nedokážu ani namazat máslo na chleba, aniž bych krajíc neprotrhl nebo máslo neskončilo na zemi.

Úplně slyším Ditu P.: „Když vám na zem spadne kostka rozbaleného másla, to je nejvíc.“

Kdybych dělal chlebičky, musel bych dělat oslavu, abych měl chlebičky kam přinést. Nikdo si nedělá chlebičky jen tak. Nebo? Nebo možná jo, ale nikdo se určitě nikoho neptá, jestli si na narozeniny udělá chlebičky pouze pro sebe a pak je sám sní. Jasně, strávím celý den patláním bramborového salátu na veku, jenom abych to pak všechno ztrestal nad dřezem, jak je mým dobrým zvykem.

Má odpověď tak zněla jasně: „Ne.“ Ne, nebudu dělat chlebičky. Ne, nebudu dělat oslavu. Ne, nepoddám se konvencím.

„Ale,“ hodil Michael pohled po svém Michalovi. „Ale Míšánku, slyšíš to? On nebude dělat chlebičky! To se přece sluší!“

Marně jsem se snažil vzpomenout si, jak probíhala Michaelova oslava a jestli na ní chlebičky byly, ale jediné, co si z toho večera vybavuju, je, jak si objednávám osmý Long Island Iced Tea (happy hour!), jak vyběhám z baru, jak sedím na obrubníku a dívám se na kandované třešinky, který jsem ještě před chvílí pracně lovil ze sklenice brčkem, jak Patrikovi už potřetí chybně diktuju PIN kód své karty, aby s ní mohl zaplatit těch osm drinků („Martine, to je pětimístný číslo, PIN kód má čísla jenom čtyři!“), jak mě Patrik veze domů taxíkem, jak mě doma sprchuje ledovou vodou („Patriku, ježíši, ne, já umřu!“) a jak ráno nacházím na stole vzkaz: „Budeš v pohodě. Svlíkl jsem tě jenom proto, že jsem prase. P.“

Co se bude dít, až Patrika znovu potkám, jsem si za poslední měsíce v hlavě omílal často. Čerstvě potom, co jsme se (asi počtvrtý?) rozešli, prakticky denně. Akorát

v těch představách mi nedržel vlasy, abych si je nepozvracel. Metaforicky řečeno, protože vlasy nemám. Teda ne na držení, ale mám. Víceméně. Spíš méně.

Nechci oslavu. Lépe řečeno ji nechci pořádat. Oslavenec by podle mě neměl pořádat oslavu. Není oslava snad k tomu, aby byl oslavenec oslavován? Aby ležel někde v parku na dece s milionem polštářků a polo-nazí muži s těly antických soch aby ho ovívali palmovými listy a krmili, zatímco je ostatními zasypáván dary a komplimenty?

Čistě teoreticky... Dejme tomu, že bych našel takový bar, kde by se mě neptali, jak chci tu vodku se sodou (nitrožilně, ne asi), a do kterýho nechodí muži v polo tričkách se zvednutým límečkem. Co dál? Pozvat lidi! Ale jak?

- Nechávat si pozvánky navrhnout, tisknout a rozesílat je poštou působí domýšlivě. Navíc bych musel shánět adresy hostů a to už mi celý přijde trochu na dlouhý lokty.
- sms? Ne, to je opačný extrém.
- Hromadný e-maily jsou zbraň hromadného ničení a stačí, že mě ničí v práci. „Vážená paní redaktorko, také Vám v šatníku chybí malé černé šaty?“ Jo, chybí.
- Mohl bych napsat každému zvlášť na Messengeru nebo WhatsAppu. Otázkou je, zda se mi chce riskovat pád do jámy lvový, kdy se mě dotyčný budou ptát, jak se vůbec mám a co je jinak novýho, a já budu odepisovat: „Hele, jinak ani nic, všechno při starým,“ a ptát se, co oni, a... To bych taky mohl z fleku zestárnout o deset let. Odpovědí je tudíž ne.

- Ještě se nabízí vytvoření události na Facebooku, ale události na Facebooku jsou od toho, aby se ignorovaly. To ví přece každý. Kdykoli mi na telefonu vyskočí upozornění jako „Na dnešek máte naplánované 3 události“, krve by se ve mně nedořezal. To tedy rozhodně né, Drápale. A vůbec, co je to s těmi třemi možnostmi: „ZÚČASTNÍ SE“, „MOŽNÁ“ a „NEMŮŽU“? Co takhle přidat „MŮŽU, ALE NECHCI, NASHLE“?

Takže bych si musel vylepit plakáty, a těch by si nikdo nevšiml, a nikdo by nepřišel, což je jeden z důvodů, proč se do téhle akce vlastně vůbec nechci pouštět.

Snad jediný oslavy, který mě nestresují, jsou ty rodinné. Už tak nějak vím, co čekat. Udělat si dopředu seznam toho, co se přihodí, jsem si jistý, že bych odškrtoval bod za bodem v neměnném pořadí:

Rodina se sleze v domě tety, strejdy a bratrance. Já s maminkou a bráchou přijedeme včas. Babička s dědečkem taky, akorát podle nich „včas“ znamená domluvený čas minus dvě hodiny.

Začne rituál zdravení, který působí nahodile, ale probíhá podle jasně daných pravidel: Babička mě líbá na tváře a objímá, kdežto ostatní členy rodiny jen pozdraví, protože se s nimi vidí pořád. Teta Ivetka mě líbá na tváře. Chlapi si se mnou podávají ruku. Pokud se dlouho neviděli, chlapi se s ženami líbají – povětšinou na pusu, protože v Děčíně je všechno intimnější a líbání na tváře je stejně nějaký můj mores, který jsem si asi přivezl z Prahy, ale budiž. Chlapi se mezi sebou nelíbají nikdy.

Sdělíme si, co má kdo nového, a dědeček nám poví, že blesk na Moravě zabil čtyři lidi a v Rakousku dva baráky vyhořely nebo něco obdobně veselého.

Přípitek. S výjimkou dědečka a maminky, který řídí, takže si dají nealko. Já si ťuknu, ale jinak si dám čaj. Oficiálně se spokojím s bráchovou teorií, že musím mít pořád něco extra. Neoficiálně chápu rodný město jako jakousi ozdravovnu. „Babi, nedáš si se mnou radši detoxikační čaj?“ hledal jsem minule spřízněnou duši.

„De-co?“

„To je na pročištění,“ vysvětlil jsem, nad čímž babi mávla rukou s tím, že ona se pročistí šampaňským.

Ugriluje se víc jídla, než je fyzicky možný sníst. „Ilón, ještě řízeček,“ navrhne mamince Ivet. Ilón, lapající po dechu, zakroučí hlavou na znamení, že už fakt ne. „Tak napůl!“ Taky ne.

„Martíku,“ sykne na mě dědeček, „dej si, dyť ty v tý Praze určitě nemáš co jíst! Tak, mámo, nevykecávej se, už pojedem,“ zavelí a do čtvrt hodiny jsou pryč, načež začne zbytek rodiny spekulovat o tom, proč chtěl jet tak brzy.

„Vždyť říkal, že ho z dlouhýho sezení bolejí záda,“ zkusím.

„Vždyť si tu může lehnout,“ namítne Ivet. Chápu ho. Nikdo nechce na oslavu, aby si tam lehl. Pokud tedy samozřejmě nejsou ve hře ti muži s těly antických soch...

Kafe a zákusek. „Cos to upekla, Ivet?“ optá se obdivně maminka na koláč.

„To je mazurek, Ilon,“ odpoví Ivet.

„Mazaret, jó?“ podiví se maminka.

Moje ponížení z maminciny strany na způsob: „Mahulko, řekni schválně, jaký kafe si objednáváš ve Starbucks.“ Pak se přesvědčí, že poslouchají všichni, protože teď, teď tedy něco uslyší, a řekne to za mě, a ještě ke všemu blbě.

Pak odejdu na záchod, kde se zabiju.

Až se vrátím, brácha bude pod obraz. Bude zrovna

mluvit o iluminátech a věnuje mi významný pohled, jakmile se dostane k Lady Gaga, načež já věnuju významný pohled mamince a do pár minut se rozloučíme.

„Stejně si teď oslavu nemůžu dovolit. Možná až nebudu vědět, co s penězi,“ nabídl jsem definitivní odpověď Michaelovi. Že já vždycky vím, co s penězi, jsem si přirozeně nechal pro sebe. To víme oba.

20.03

Právě volal Richard. Zrovna je ve fázi otukávání se s nějakým urputným lovcem hlav. „Volám mu, že je pozdě a nemá smysl, abych jezdil, a on čeká, že nejenom přijedu, ale že tam budu i spát. Vůbec se mi to nehodí, a navíc on ráno nechce vstávat ani v půl devátý a já budu muset na té jeho Podbabě tak v sedm. Řekl, že se ale urazí, když nepřijedu. Sice asi žertem, ale poprosil jsem, ať ukončíme hovor, že už je to fakt debilní. Už to dohnal tak daleko, že jsem náhle věděl, že nechci a nebudu pokračovat. A je to.“

„Já vás chápu oba,“ odtušil jsem.

„Já ho chápu taky,“ dodal Richard. „Ale stejně tak chápu i to, proč někdo sebedestruktivně chlastá.“

Richard má ve svých čtyřiačtyřiceti život dost pod kontrolou. Důraz na „dost“. Už zhruba ví, co chce, a ví přesně, co ne – třeba aby mu někdo vtrhl do života a jakkoli mu ho překopal. Někdy mám pocit, že je to jeho požehnaní, jindy prokletí.

„Jo, a ještě,“ pokračoval. „Po kině jsem šel do *Qcafé* a byl tam Pavel se Štenclem! Štencl si barví vlasy?!“

„Fuj!“

„Přesně. Mimochodem, *Juliette* by se ti líbila,“ pokračoval. „Už se ti ozval Václav?“

„Ne!“ Už třetí týden. Taky s tím mohl ještě měsíc počkat. Nejlepší dárek k narozeninám jsou bezesporu kopačky. Nejlepší balení? Když se vám to ten druhý ani neobtěžuje říct a prostě zmizí. Teda ne že by se vypařil docela. Podle Instagramu má za sebou docela pestrý týden plný výletů po Moravě se svým kadeřníkem (#hotboy #instagay #hairblogger), který – jak mi Václav jednou pyšně prozradil – si na něj myslí, ale na kterýho vůbec není třeba žárlit, protože je „úplně pitomej“. No nic. Bez tak jsme spolu nebyli dýl než měsíc. Žádný drama. Ale stejně doufám, že až půjde v noci na záchod, šlápne na lego. Nebo na minu.

„Dneska mi nějaký muž olajkoval snad třicet příspěvků na Instagramu!“ změnil jsem radši téma. „I když tedy vesměs jenom fotky obličejů a ty, na kterých jsem bez trika.“

„Prodáváš kondomy a knížky v jednom krámu,“ okomentoval to Richard. „Nediv se, když někdo jde jen pro jedno zboží.“

KDYŽ NECHCEŠ NIC, TAK MÁŠ VŠECHNO

NEDĚLE 7. SRPNA

19.01

Yasaman by udělala cokoli, jenom aby nemusela trávit další den se svojí matkou. Ta je u ní na návštěvě už měsíc, a co vím, nedělá nic jiného, než že nakupuje věci, který nemá nejmenší šanci odvézt zpátky do Íránu, kouká na televizi, tajně a ne zrovna lichotivě svou dceru fotí na Instagram a mluví jí do života.

Napětí vygradovalo, když z Teheránu přijela i ségra a v obchodáku jí ukradli peněženku s obnosem, za který by se dalo koupit auto. Je-li člověk skromnějšího ražení, možná i aut šest. Všechny tři si tak užily odpoledne na policii, což by bylo samo o sobě dost příšerný, jenže to nebylo všechno. Ségra od té doby trávila čas tím, že seděla celý dny doma, civěla do zdi a odmítala jíst. Yasaman proto vzala telefon a zavolala švagrovi. Ten slíbil, že pošle další peníze, jenže mezi Íránem a Českou republikou neexistuje přímý bankovní spojení nebo co, takže to poslal přes třetí stranu někde v Holandsku, což banka vyhodnotila jako podezřelý, a účet Yasaman zmrazila. Yasaman musela na policajty znovu, tentokrát vysvětlovat, odkud peníze jsou a že potřebuje ke svému účtu, jinak nebude mít za co žít. Bylo jí řečeno, že se s tím teď nedá nic dělat. Tak začala civět do zdi taky.

Aby si tudíž na chvíli nemusela připadat jako Winona Ryder v *Narušení*, s přehnaným nadšením mě začala přemlouvat k výletu na svý šťastný místo. Tj. Zahradnictví Chládek. Že prý stejně potřebuju doma trochu zeleně. Spolkl jsem skepsi, kterou vyvolala vzpomínka na její poslední takový šťastný místo (blešák na Kolbence), a prostě jsem jel. Jsem totiž báječný kamarád. A taky (a jo!) mám doma opravdu jednu jedinou kytku.

Bylo jich tu víc, myslím. Každopádně přežila pouze dracéna. Musí mě trpět už dobrých deset let. Zvláštní stvoření. Zalévám ji jenom, když si vzpomenu – někdy nedopitou vodou po návštěvě nebo zbylou vodou z žehličky, a když mě chytne nutkání dát svůj život do pořádku, osprchuju ji. Nechápu, že to dává. Podle mě má Stockholmský syndrom.

S Yasaman jsme po obědě dojeli tramvají někam do háje, kde se ulicí linula směsice pachů. Čerstvě posekaná tráva, kterou odjakživa nesnáším, v kombinaci s hniječícími jablky. Kdyby to byl parfém, jmenoval by se Školní výlet a prodávali by ho v Ingredients. 2 900 Kč za 100 ml. Yasaman rezonovala štěstím.

V Zahradnictví Chládek se proměnila v úplně jiného člověka. Něco mezi Jiřinou Bohdalovou a Winonou Ryder v soukromí. S rukama založenýma za zády se šourala mezi regály, chrílila znalosti a sem tam něco urvala a strčila si to do kabelky, protože „to se chytne“. Já dal do vozíku masožravku a s pocitem, že mám splněno, jsem odkráčel potají sledovat jakýhosi sexy tatku, který tam s dcerkou na ramenou a ženou po boku kroužil kolem substrátů jako sup nad mršinou. Z fleku by mohl být model! Chvíli jsem i zvažoval, že zavolám Tadashimu

a nabídnu mu, že mu ho naskautuju, ale pak jsem si vzpomněl, jak to dopadlo minule, a ten nápad jsem zase rychle zapudil. („Aha, dík, Martine. Jen aby bylo jasno – chceš ho naskautovat do agentury, nebo do své sbírky potenciálních manželů?“) (Obojí.)

Pak mi Yasaman málem přivodila infarkt, když na mě zezadu zavrčela, že bychom měli jet, protože její máma se vrací do Teheránu už za týden, tak by si jí ráda ještě užila. Podivný. Nebyli jsme snad před ní právě na útěku? Yasaman vypadala nekonečně otráveně. Gradovalo to. Poslední hřebíček do rakve byl, když jsme došli na zastávku a ze mě vypadlo „No ty vole“, jakmile jsem na ní uviděl sexy tatku. Yasaman mě doslova nacpala do jiný tramvaje, než kterou pak jela ona, protože „takhle je to lepší, hele, budeš to mít bez přestupů“. Ukázalo se, že jsem musel přestupovat dvakrát.

Doma jsem masožravku přesadil, zalil, hodil do ní mouchu, kterou jsem ulovil záclonou stejně nebojácně, jako Steve Irwin lovil krokodýly, a na moment jsem zvažoval, že bych měl psát spíš pro *National Geographic*.

19.26

Kytka se mouchy ani nedotkla. Teda tak, jak se můžete něčeho nedotýkat, přestože to na vás přímo leží. Něco jako nesex s Patrikem, když jsme se opili.

19.28

Pořád nic.

19.38

Moucha tam stále je. Neměla by se kytka zavříít a strávit ji nebo tak něco? Radši se zeptám Bohdalový.

19.45

O poznání klidnější Yasaman mi poradila nechat mouchu mouchou a hlavně do kytky neházet další, nebo tam prý budou hnít a kytka zkape. Taky ji mám udržovat vlhkou pomocí dešťové vody. Absurdní, nebudu přece čekat celý dny na to, až začne pršet, abych kytku vystrčil ven! Tak prý že ji mám zalévat vodou bez chloru. Vznosl jsem námitku, že ani to nepřipadá v úvahu a kytka dostane vodu z vodovodu, na což Yasaman podrážděně odpověděla „No vždyt“, na což jsem já řekl, že voda z vodovodu ale chlor obsahuje. Zpětně nevím, kdo z nás byl frustrovanější. Yasaman to rozsekla slovy, že mám dát vodu do flašky a nechat ji odstát, že to snad zvládnou. Zasmál jsem se, jako že celou dobu žertuju, protože mi právě došlo, která bije. Nato jsem zavěsil a šel googlovat, co se přesně stane s vodou, když se nechá odstát.

19.52

Chlor fakt vyprchá. Revoluce. Myslel jsem, že se to dělá kvůli teplotě. Rozhodně největší objev od toho, že rožinky nerostou na stromech.

PONDĚLÍ 8. SRPNA

7.29

Moucha tam stále je. Může kytka trpět poruchou příjmu potravy? Dám jí ještě hodinku dvě. Zatím si skočím na manikúru.

7.30

Ne, nikdy jsem nenapsal nic přihrátějšího...

8.38

Úplně jsem zapomněl, že mi za rohem otevřeli novou kavárnu. Nehty si ostříhám večer sám. Zavolal jsem manikérce, že na mě asi něco leze (zápal švindlu), a schůzku tak musím bohužel zrušit. Na moment jsem v sobě viděl maminku, která občas během česání zákaznici oznámí, že si musí jenom rychle napsat jednu zprávu, a pak si projíždí Instagram, aby si oddechla od toho věčného žvanění. Bílý lži nám kolují v žilách.

9.01

Roztomilý číšník mi dal kafe zdarma. Prý že je dneska pondělí.

„V pondělí je kafe zadarmo nebo co?“ divil jsem se.

„Ne,“ uchechl se.

„Tak proč...“ už jsem se začínal ptát dál, protože jsem prudce debilní a nedošlo mi, že by bohatě stačilo, kdybych se taky jenom usmál, načež mi číšník skočil do řeči se sladkým: „Vždyť se tu vídáme.“ Něco mi říká, že se teprve vídat budeme.

Při čekání na latté jsem nemohl přehlédnout titulní stránku dnešních *Lidovek*. Stojí na ní, že „Soudci poženu stát do *Starbucksu*“. Beru s sebou. To si v tramvaji musím přečíst!

9.12

Aha, tak ne do *Starbucksu*, ale do Štrasburku.

10.01

Když jsem vystoupil, stál na zastávce Honzův ex Boris. První věc, co mi řekl, byla: „Věděl jsem, že tě dneska potkám.“ Trochu mě to vyděsilo, protože jsme se s Bori-

sem neviděli dobrý dva roky a popravdě jsem zapomněl, že vůbec existuje, ale pak jsem si vzpomněl, že o něm Honza jednou řekl, že je to blázen. („Jako fakt blázen, Martine.“) Chvíli jsme si povídali. On o tom, že po Honzovi zjistil, že láska je všude kolem nás a v nás a že my jsme láska. Já o tom, že ve mně po všech těch kopancích do břicha rozhodně láska není, ale že teď aspoň líp vím, co chci. Nato se Boris naklonil a se silným ruským přízvukem mi šeptl do ucha: „A když nechceš nic, tak máš všechno.“

13.33

Musel jsem to zavolat Honzovi. Zněl hodně znepokojeně, ale ukázalo se, že to není Borisem. V pauze na oběd si přečetl nějaký článek o tom, kolik života trávíme v práci, načež šel a řekl šéfovi, že končí. Ten mu na to odpověděl, že on tedy bude ten poslední, kdo ho s jeho morálkou bude přemlouvat, aby zůstal, a že mu u dveří stojí zástup jiných čerstvě pečených grafiků, který by jeho práci vykonávali za polovinu a s úsměvem. Teď neví, co bude dělat. Podle mě by byl super knihovník. „Bych dělal takový to ‚ššššš‘ a pak bych si ten prst olíznul,“ reagoval na můj podnět vzrušeně. Hm. Taky nevím, co bude dělat.

STŘEDA 10. SRPNA

8.42

Superproduktivní ráno: Vzbudil jsem se ještě před zazvoněním budíku a umyl si obličej, polepil ho čistícími pásky, spolykal vitaminy, ustlal postel, sebral prádlo,

strhl čisticí pásky, podíval se, co se na ně nalepilo, což mě nadchlo a znechutilo zároveň, napatlal si na obličej čisticí masku, dal do záchoda dezinfekční gel, odpověděl na e-maily, zalil dracénu i masožravku (odstátou vodou!), zaplatil členství v posilovně, a ještě není ani devět. Jsem prakticky všehomír. Den jako korálek a já mám před sebou jenom rozhovor s majitelem velké realitky a pak volno. Jsem dospělý a život držím pevně ve svých rukou. Skoro jako Richard. Akorát já nemám služebnou. Cítím se skvěle. Mám zajímavý povolání a čistý póry.

Hlavně se při rozhovoru nesmím zmínit o tom, jak si ty jejich stránky projíždím pokaždý, když si večer naliju červený, a sním o tom, jak zařizuju těch 204 m² v Kozí, který nabízejí za devětatřicet mega. Aspoň že z pána nemusím být nervózní. Není můj typ. Obrázky na Googlu mi prozradily, že vypadá jako Tučňáčí muž. Obrázky jedny zlé! Ne že bych tedy měl typ... Jak říká Sandra: „Já beru všechno, co mě miluje.“ I když Sandra je odjakživa single, takže... Nic. Jdu. Jdu a cestou si někde sednu a přečtu si ty pondělní noviny. Ale spíš ne. A dám si fresh!

8.45

Nebo kafe. *Starbucks* je cestou. *Starbucks* je totiž vždycky cestou. Všechny cesty vedou do *Starbucks*. *Starbucks* je nová černá. Kafe ze *Starbucks* je must-have. #starbucks

9.26

Nesnáším, když jdu a čumím u toho do mobilu a všichni do mě vráží.

9.41

„Venti latté bez laktózy s extra dávkou espresa a na dětskou teplotu“ jsem musel baristovi pošeptat, protože paní přede mnou si objednala „kafe se šlehajdou“, a já nechtěl machrovat. Baristovi to nedošlo a zřejmě stále otřesen ze „šlehajdy“ se starostlivě zeptal, jestli jsem ztratil hlas. Přikývl jsem. Ani nevím proč. Nesmím na to zapomenout, až budu odcházet. Jenom utrápeně kývnu na pozdrav. Možná se i bolestně chytnu za hrud' a zasípám.

11.17

Neskutečný. Musel jsem se pod stolem štípnout, jestli se mi to nezdá a třeba ještě nechrápu v posteli a ani v tom záchodě ještě není dezinfekce. V realitce na mě nastoupila asistentka. (Hořčicový punčocháče představují skvělý způsob, jak dát světu na vědomí, že se člověk nemá rád.) Že prý pan majitel má bohužel „neodkladnou záležitost“. (To říkám taky, když se mi něco nechce.) Ale že za moment přijde jeho kolega, který mi rád zodpoví všechny otázky. Přišel sexy tatka z Chládky. Nekecám. Nabídl mi kafe, což se neodmítá, i když jsem už jedno právě měl, a pak ho šel sám udělat, což je sexy. Asi ta asistentka kafe vařit neumí. Já to jako asistent v agentuře u Tadashiho taky neuměl. Pokaždý musela nakráčēt Lyna, zeptat se návštěvy, jaký si dají, pak si nahlas ověřila, kdo chce cappuccino a kdo lungo, a za pět minut všem přinesla to samý, rozpustný ve skleničkách z IKEA. Vzor vzorů.

11.20

Nedělá to tatka nějak dlouho? Já tu omdlím!

11.21

Můžu umřít, když omdlím a nikdo mě nepochybně neprofackuje?!

13.12

Tatka – Aleš – si mě zjevně nepamatoval. Napadlo mě mu to říct, ale jak? „Před pár dny jsem vás zahlédl v Chládku“ zní, jako bychom oba za někým chodili do basy.

Nechal jsem ho vést monolog. Monolog, při němž mluvil krásnou spisovnou češtinou a citlivě volil slova a dělal s intonací to, co – jak by řekl Honza – dělá Alexander Wang s kůží. A ta jeho vůně! Jako by si šel zaplavat do moře a pak to vzal cestou domů přes trh a nakoupil čerstvý byliny. Moje snění přerušil Tučňáčův muž, který mi přišel potřást rukou, respektive zlomit malíček, a oznámit, že „za půl hodky“ bude jenom můj. Pak jsem se vypařil s tím, že jsem na ten článek vlastně už nasbíral materiálu dost. V tomhle rozpoložení jsem nemohl dělat rozhovor. Jímala mě hrůza při představě, jakým směrem by se moje otázky ubíraly:

- „Co vás lákalo na podnikání v realitách?“
- „Jaký je váš kolega člověk? Ten, co tu teď byl... Aleš, tuším...“
- „A v osobním životě?“
- „Netušíte, jaký používá parfém?“

19.12

Yasaman mou dnešní velkolepost přešla s tím, že Praha je malá, a vzrušeně mi začala vyprávět o tom, jak byla dneska na Christianovi. Christian je nový lektor jógy

v naší posilovně. Brit a navíc údajně hezký jako obrázek. Recepční mi jednou před jeho hodinou sdělila, že už je „fatalitálně plná“.

„Ale já jdu plavat,“ namítl jsem. Ve tváři, kterou si podle mě líčí tak, že si vytáhne z korektoru náplň a roluje si s ní přes obličej, se jí mísilo překvapení s opovržením.

Yasaman je přesvědčená, že ji Christian při opravování pozic osahával. To jsem se zase rozhodl přejít já. Yasaman je totiž přesvědčená, že ji někdo očima znásilňuje dvacet čtyři hodin denně. Nebyl jsem si jistý, jestli byla nadšená, nebo pohoršená.

„Sáhl mi na prso, když jsem byla ve střeše,“ dodala, jako by doktorovi sdělovala příznaky potenciální choroby a teď čekala na doporučení, jak v tak svízelný situaci postupovat. Řekl jsem jí, že to bylo pravděpodobně omylem, nebo se jí to jenom zdálo. Olej do ohně. Už jí v hlavě zase hrály svatební zvony. (Hrají svatební zvony, když se vdává původem muslimka? Budu se jí muset zeptat.) Pak dodala, že si ho našla na Facebooku a že tam má napsáno, že má zájem o ženy i o muže.

Troufale a trochu zoufale jsem se pokusil nenápadně změnit téma svou příhodou z posilovny: „Přišel jsem do šaten a u mojí skříňky se ručníkem otíral nějaký naháč, takže jsem mu musel sdělit, že jsem hned pod ním, což okomentoval jako ‚zajímavý‘, takže,“ mlel jsem a vtom mi Yasaman skočila do řeči. Dobře věděla, o co mi šlo. Věděla, že z hodin jógy odcházím dřív, než se na ně vůbec rozhodnu jít.

„Prostě zítra ráno jdeš na Christiana se mnou.“ Do prdele.

6.20

Za trest.

9.12

Kde začít? Vezmu to popořadě.

- Nikdy bych neřekl, že se do té místnosti vejde tolik lidí. Nebo že jich tolik přijde na lekci od půl osmý. Nebo že se někdo může pomatlat krémem se třpytkami na hodinu jógy. Od půl osmý.
- Christian je ten gladiátor ze šaten.
- Christian Yasaman opravdu osahával. Osahával nás tak nějak všechny, kdo jsme pozice prznili. Mně dokonce zastrčil triko zpátky do šortek a u pozice stromu se na mě zezadu nalepil tak, že jsem měl co dělat, abych se nerozvětvil. Nemyslím si ale, že v tom bylo něco sexuálního. Bylo to sexuální, asi jako když vás doktor vyšetřuje stetoskopem. Kdyby tedy doktoři vypadali jako gladiátoři a nosili šortky Adidas...
- Christian se rozloučil se slovy, že tentokrát bohužel nemůže zůstat a povídat si s námi, protože musí kamarádce hlídat děti. Sálem se rozlehlo dojatý „óm“, který podle mě s jógou nemělo nic společného.
- Yasaman cestou z posilovny prohlásila, že během hodiny přemýšlela o tom zájmu o ženy i o muže, a že to přece může znamenat, že se prostě zajímá o lidi obecně. Nevěděl jsem, jestli ji obejmout, nebo profackovat.

- Doma neteče teplá. Domovnice mi dala číslo na nějakýho muže. Nějaký muž mi řekl, že přijde zítra „dopolko“.

12.38

Václav a #hairblogger nahráli na Instagram společnou fotku a Instagram mi ji směle nabídl, přestože ani jednoho z nich nesleduju, a to kupodivu ani potají. Oba na ní drží sklenice šampaňského (i když v jejich případě to bude spíš bohemka) a jakože zapíjejí nový byt. To šlo rychle. Václav má doširoka otevřenou pusku, jako by do ní chtěl chytit tenisák, a #hairblogger je zase naoko zamračený. Nejsem si jistý, co se touto mimikou snažili sdělit, ale je dost možný, že vůbec nic.

12.46

Samozřejmě je mi to fuk. Už jsem dávno někde jinde.

12.47

Stejně to ale zavolám Richardovi.

12.53

Podle Richarda to jenom potvrzuje, že Václav má „dost ohebná záda“ a potřebuje někoho jiného. To je přesný. Nejlepší někoho, koho převyšší. Někoho, kdo bude chodit na jeho retardovaný vernisáže a připadat si, že když je teď obklopený umčem, je kultivovaný, tudíž chytrý. Vybral si skvěle. Jak dodal Richard: „Blbec často chce být moc chytrý. Rychle propadne dojmu, že je to snadný a už se to děje. Už je chytrý.“

Pak jsme pomluvili ještě pár dalších buzen a celý jsme

to uzavřeli tím, že každopádně nikoho nesoudíme, jenom hodnotíme.

13.13

Proboha. Už mi zase píše ten divnočlověk z práce přes telefonní výpisy. Každý měsíc to samý. Tentokrát prý soukromě placený služby činí 59,50 Kč. Odepsal jsem mu, že o žádných soukromých službách nevím. Napsal, že jemu se ukazují. To by mě zajímalo kde! Odepsal jsem, že logicky nebudu platit částku, u níž nevím, za co je účtována, načež mi zavolal, že nemá k dispozici podrobný výpis, ale že o něj můžeme požádat a bude to stát 99 Kč. Odpověděl jsem, že nejsem blázen, abych si za stovku nechával zjistit, za co mám doplatit dalších šest pěttek. On na to, že to asi budou jízdenky. Já na to, že mám Opencard, a jízdenky si nekupuju. On na to, že Opencard už neexistuje. Já na to, že existuje, jenom se nevystavují nový. Šachmat, Jaryne! Souhlasil, že mi tedy soukromý placený služby tentokrát vynuluje.

Tak zase za měsíc na slyšenou! dralo se mi na jazyk.

18.02

Sandra si napsala na Facebook status: „ZAVOLEJ SVÝM PRARODIČŮM.“ Budu si ji muset skrýt. Docela mě to znepokojilo. Obzvlášť ve světle toho, že si poslední dobou často říkám, co bude, až budu starý já. Co můžou lidi v důchodu celý dny dělat? Mohl bych babičce a dědečkovi samozřejmě zavolat, ale to by zase znepokojilo je. V naší rodině se „volám jenom tak“ moc nenosí. Chce to pádný důvod. Tím spíš v případě prarodičů, kteří s telefonem nakládají jako s telegramem. Méně je více.

Když jsem jim volal minule, dědeček mi na otázku, jak se mají, odpověděl: „Jó, no máme se... No vždyť to znáš, to zdraví... Babička má teď nějaký nádor, v pondělí jdeme k doktorovi, nó, tak uvidíme... Jinak dobrý, Martíku, měj se hezky a dávej na sebe pozor!“ A zavěsil. Babička měla kýlu. Chudák musela celý víkend přežít s dědečkovou hrůznou laickou diagnózou.

Radši jsem proto zavolal mamince. Tý jenom tak zavolat můžu. Nakonec jsem se nenápadně optal, co v Malšovicích. „Dobrý,“ odpověděla maminka. „Děda se teď baví tím, že chodí po zahradě s vysavačem a chytá vosy a počítá je.“

Tak dobrý. Ve stáří budu luxovat zahradu a vést evidenci hmyzu.

21.11

Napsal jsem Alešovi, že mu děkuju za schůzku a že článek pošlu k autorizaci, jakmile projde rukama editorce. Profesionální, stručné a s lehkým podtextem, který tam je, jen pokud ho tam člověk chce mít.

21.12

Proč mu to sakra píšu ve čtvrt na deset večer?

21.16

„Děkuju, Martine, bylo to velmi příjemné,“ odepsal Aleš. Profesionální, věcné a s lehkým podtextem, který tam je jenom proto, že ho tam chci. Odepsal jsem „Ano, velmi!“, což má podtext jako kráva, takže se teď musím zabít. Třeba ledovou vodou, to se tak nabízí.

11.23

Uf. Instalatér je pryč. Nebo plynař? Prostě ten zaříkávač kotlů.

„Můžu vám něco nabídnout?“ zeptal jsem se ze slušnosti. Chtěl kafe. Udělal jsem mu kafe.

„Kouří se u vás?“ zeptal se.

„Můžete na pavlači, já přestal.“

„Nádhera... Krása...“ okomentoval to a šel si s kafem zapálit na pavlač. Pronesl to tónem, který mohl znamenat: „Máte můj obdiv, kéž bych byl také tak silný a dokázal přestat,“ stejně jako: „Až se vrátím, kuchnu tě šroubovákem, ty nulo, která ze života nic nemá. A pak si tady zapálím.“ Místo toho po návratu znásilnil můj záchod, načež konečně sundal kryt kotle a potutelně zamumlal, že by mi to tedy říkat neměl, protože je to nebezpečný, ale že někdy „stačí fouknout do týhle trubičky, která se prostě jenom ucpává, a pak zase škrtnout a bude to hořet.“ Potom přesně to udělal, vzal si ode mě tři stovky a odešel.

17.42

Právě mi na zem upadl muffin, který mi přinesl Honza. Zpanikařil jsem, rychle jsem ho zvedl, celý si ho narval do pusy a snědl. Co to se mnou je?!

18.47

Telefon. Neznámý číslo. První myšlenka: Banka, nebrat! Jenže lidi z bank nevolají večer. „Prosím?“ vyštěkl jsem do telefonu jako nějaká hokynářka, pro jistotu zadýchane, aby to znělo, jako že toho teď mám hodně, a nemám čas se vykecávat.

„Dobrý večer, Martine,“ zazněl mužský hlas do telefonu. „Omlouvám se, že volám tak pozdě, ale...“

„Prosím vás, kdo volá?“ Stále v roli hokynářky.

„Omlouvám se, Martine, tady Aleš, předevšímem jsme...“ Kletba stihne každého, kdo nezváží všechny možnosti!

Aleši, já se omlouvám, vůbec by mě nenapadlo, že byste to mohl být vy. Až zavěším, za trest si sfouknu nově nabytý plamen v kotli. Jste spanilý princ z daleké země, voníte a miluji vás, chtěl jsem říct. Místo toho ze mě naštěstí vypadlo jen: „Omlouvám se!“

Pokračoval tím, že se na článek moc těší, takže mě okamžitě uvedl do stresu. Jakože ho mám okamžitě začít psát? Vždyť má vyjít až za dva měsíce! Jenže kvůli tomu nevolal. „Máte nějaké plány na dnešní večer?“

„Nic!“ vypadlo ze mě možná až příliš rychle. Přece mu neřeknu, že si hodlám exfoliovat podkolenní jamku, protože mám pocit, že na ní mám tmavší kůži než jinde!

„Šel byste se mnou na procházku?“ Kdyby se mě zeptal kdokoli jiný, okamžitě bych si dal na krk růženec, rozvěsil po bytě česnek a zabednil okna i dveře. U Aleše to ale byl jen další příklad jeho precizní formulace myšlenek. Mohl se zeptat „Nechcete se projít?“ nebo třeba prostě jenom „Půjdeme ven?“, on ale zvolil tu nejlepší variantu. Kladnou... Ladnou... Beyoncé mezi otázkami.

„Šel.“ Pokud tedy dřív neumřu hlady.

19.17

„Umíš vařit?“ křikl jsem na Honzu do kuchyně.

„Jo.“

„Tak mi prosím rychle uvař něco z toho, co tu mám.“

„Uvařím ti...“ Slyšel jsem, jak otevírá ledničku. „Tuňáka na vodce a dozdobím ho čokoládou!“

19.33

Při exfoliaci podkolenní jamky jsem vymýšlel, co si vezmu na sebe, ale varianty se zúžily ve chvíli, kdy jsem zjistil, že mám čerstvě vypráno a všechno je mokré. Z toho, co zbylo, mi Honza splácal outfit, který říká: Ahoj, jsem pasák, ale taky tak trochu myslivec, býval jsem feták, ale od té doby, co mám psa a dvě kočky, už jenom chlastám.
Jdu.

19.49

Sedím v metru. Hladový a nervózní. „Ukončete prosím výstup a nástup, dveře se zavírají. Příští stanice: Můjstejk.“ Doufám, že mi celou procházku bude kručet v břiše.

SOBOTA 13. SRPNA

8.42

Další rok se mi podařilo nezemřít, juch.

Narozeniny. Kdyby přiletěli mimozemšťané a ptali se, co to je za koncept, vysvětlil bych to asi takhle: Jediný den v roce, který by měl být teoreticky o vás, ale prakticky ho musíte rozporcovat a rozdat, ideálně tak, aby na vás nezbyl ani kousíček. V jeho průběhu je třeba se tvářit, že vám celý to haló dělá dobře, a aspoň předstíraně vyjadřovat vděk a večer se ze sebe poblít, protože jste odpad, co si nikoho a ničeho neváží.

Akorát jsem se rozmýšlel, jestli na Facebooku okomentovat každé přání zvlášť, nebo zkrátka večer nadrásat do statusu jedno společný poděkování...

Páni, tolik přání jsem ani letos nečekal. Jste super. Dokonce i ty, co mi na zeď napsali jenom „Vše nej“, což nic neznamená, ale to neva. Jak asi naložíte se vším tím volným časem, který jste ušetřili tím, že jste už nedopsali „-lepší“?

... když vtom ve mně zatrnulo. Vzpomínka na včerejší noc:

První dojem už nezachráním, druhý koneckonců taky ne, takže jsem se rozhodl, že protentokrát prostě nebudu

mluvit vůbec. V praxi to znamenalo, že jsme se s Alešem potichu procházeli noční Stromovkou, až jsme došli k jezírku nebo potoku, nebo co to bylo, kde se zastavil, sundal si batoh a začal v něm štrachat. Došlo mi, že co nevidět vytáhne kudlu a zamorduje mě. Vytáhl deku. Rozprostřel ji na trávu a podíval se na mě s lehkým úsměvem na rtech, který jsem si vyložil jako pobídnutí, abych se na ni rozvalil.

Co jsem vedle něj cítil, se dá popsat jen jako naprostá fascinace. Opět voněl mořem a opět jsem uvízl v dokonalé symetrii jeho tváře, a co dalo tušit jeho lehce zapraný triko a džíny, i těla. Jako by vedle mě ležela oživlá socha Doryfora od Polykleita. Dílo génia.

Vyprávěl. O tom, jak po střední přišel do Prahy studovat architekturu a jednoho dne vstal s nutkáním začít znovu někde jinde, takže v podstatě na blind odjel zkusit štěstí do Paříže, která ho přivítala „se svou sice chladnou, ale aspoň že otevřenou náručí. Nevím, co jsem čekal. Dny tam byly těžké a noci ještě těžší. Tak těžké, že tu tíhu musí ráno co ráno smývat z ulic vodou.“ Kdo takhle mluví? Od asistenta v reklamce se dostal k práci office manažera v realitce („Stejná práce, navoněnější název.“), kde se později vypracoval na regulérního realitního agenta. To mu vyneslo obdobný, byť finančně lépe ohodnocený post tady v Praze, když pak nastal čas se vrátit. To bylo v březnu. A jelikož je samotář, nikoho tu nezná. Napadlo mě, že samotáři nezvou cizí lidi na noční procházku do parku, ale než jsem stačil sám sebe znovu vyděsit, zeptal se na mě. Překvapilo mě to, většinou jsem to přece já, kdo poslouchá, zatímco ostatní hovoří. Plácl jsem tudíž první věc, která mi přišla na jazyk: „Někdy, když se opiju, projíždím vaše stránky a v hlavě si zařizuju těch dvě stě metrů čtverečních v Kozí, který nabízíte za třicet devět mega.“ Výborná volba.

„Jak dlouho jste v Praze?“

„Pět let,“ řekl jsem a samotnýho mě to překvapilo. Jako bych se přistěhoval včera.

„Takže vám je...“, začal počítat. Hodil jsem oko po jeho hodinkách a odvětil jsem, že za šestnáct minut sedmadvacet. To ho evidentně pobavilo. Napřímil ruku, aby mi popřál, načež jsem se k němu udatně začal naklánět o pusu. Zastavil jsem se včas, ale zjevně ne dost včas na to, aby si nevšiml původního záměru. Zasmál se nahlas. Já jsem vstal, omluvil jsem se, nacpal si kapsy kamením a vešel do toho potoka nebo rybníku, nebo co to bylo. Tedy přesně to jsem udělat chtěl. Místo toho jsem se zeptal, jestli o něj nebude mít žena strach, když je tak pozdě. Následoval nechápavý výraz. O ženě se za celý večer nezmínil, takže jsem mu musel povědět o Chládkově. Teď byla řada na něm, aby se vyděsil.

„Proč myslíte, že to byla moje žena?“ Tvářil se, jako když nemůžete přečíst text psaný příliš malými písmeny.

„Já nevím, vybírali jste tam spolu substráty.“ Samý lepší.

„Aha,“ šeptl, zamračil se, vstal a zeptal se, jestli půjdeme. Bylo mi děsně. Martin Váša – skutečná dívka, která kopla do vosího hnízda. Nebo do něj spíš upadla obličejem.

„Omlouvám se,“ prohlásil jsem, nejistý, za co přesně se omlouvám, a Aleš mezitím pěchoval deku zpátky do batohu.

Než jsme došli k mému oblíbenému domu s předzahrádkou v Ovenecký, kde – jak se ukázalo – bydlí, vysvětlil mi, že to nebyla jeho žena, ale sestra, která na nějaký čas s jeho malou neteří přijela z Brna. A nevybírali substráty, ale květiny na pohřeb otce. Skoro ze mě vypadlo,

kdo sakra jezdí vybírat květiny na pohřeb do Chládku, když je v Praze květinářství na každém rohu, ale naštěstí jsem si včas uvědomil, jak moc taktní by to bylo.

Abych jeho vyprávění shrnul: Když před lety jejich matka zemřela (neptal jsem se), odstěhoval se Aleš s otcem do Prahy. Jejich vztah by se podle všeho dal popsat jako nutný zlo. Boje pokračovaly a ve finále napomohly k tomu, že se Aleš rozhodl sbalit si kufry a přede vším utéct. Nemluvili spolu prakticky do začátku jara, kdy mu zavolala sestra, že je na tom otec čím dál hůř, přestal chodit na terapii a začal pít. Aleš přijel a se sestrou se společnými silami snažili vrátit otce na cestu, ze které sešel. Marně.

Objal jsem ho. Objal jsem ho, protože to se dělá, když druhýho něco bolí. Poděkoval mi, na což jsem příliš zbrkle zareagoval: „Já děkuju!“ Má unikátní schopnost reagovat ihned, zato zpravidla zcela nevhodně znovu na scéně. Asi jako když mi tenkrát na letišti v duty-free shopu prodavačka popřála hezký let a já odvětil: „Vám taky.“

„Ještě jednou vše nejlepší k narozeninám, Martine. Dobrou noc.“

9.50

Z přemítání nad včerejškem mě vytrhl telefon od maminky. Zaspívala mi *Happy Birthday* a pak spustila o tom, že jsem se narodil v neděli, což podle ní něco znamená. „V neděli se narodila i Sisi!“ dodala. Tak to už musí něco znamenat!

9.59

Nakonec odpovím na každý přání zvlášť, rozhodl jsem se. Alžběta Bavorská, *enchanté*. Coby císařovna mám vůči lidu jistý závazky. *Noblesse oblige!*